

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА СРЕБЪРНА ПУСТИНЯ

chitanka.info

Вятърът полюшна сребърните дюни, те плавно се плъзнаха напред и се подгониха една-друга, а върху морето от пулсиращи песъчинки се открие прекрасна млада жена.

Мариана отмести поглед от екрана, въздъхна и се облегна на коленете на Владо.

— Стига с това видео — прозя се тя. — Скучно ми е.

Беше се отпуснала върху персийския килим пред масичката с телевизора и видеото.

— Мога ли да си взема едно бонбонче?

Владо се наведе напред в креслото и кимна. Мариана протегна ръка към бонбониерата, но се поколеба.

— Няма ли да напълнея?

— Няма — небрежно подхвърли Владо.

— Ама аз изядох вече два.

Владо впи очи в телевизора, където великолепната жена вдигна ръка, изстреля бляскава ракета и се огледа.

— Този ще ми е третият — отново въздъхна Мариана.

Тя си поигра с ресните на покривката, сплете от тях плитка, захвана втора, но се отказа и решително посегна към бонбониерата и си избра най-големия бонбон.

Жената-мечта беше замръзнала в очакване.

Владо си взе цигара и трескаво щракна със запалката. Мариана сложи ръка на коляното му и го погали. Шоколадовият бонбон се беше стопил между устните ѝ. Дори цигарата не направи по-малко мъчителна мисълта за жената-мечта, изоставена сама в сърцето на сребърната пустиня. Владо отмести ръката на жена си и тръсна пепелта направо на килима.

Мариана въздъхна за трети път.

Сигналната ракета примига и отчайващо самотна се спусна към синкавите пясъци на враждебната планета.

— Защо пушиш? — попита Мариана.

— Ще станеш сто кила! — сопна се Владо. — Ако искам, мога изобщо да не пуша.

— Защо пушиш тогава?

— Защото ми се пуши.

— Аз пък ще ям, докато стана толкова дебела, че за теб да няма място в апартамента.

Помощ не идеше отникъде. Пустинята остана безмълвна.

Мариана си хапна още един бонбон.

Владо придърпа към себе си кристалната купа, взе си шепа семки и си ги изсипа в устата направо с люспите, без да откъсва поглед от екрана. Сърцето му се сви. Никой ли нямаше да спаси жената-мечта? Той изплю люспите в шепа и съкрушен ги остави на покривката. Мариана ги събра и ги сложи в пепелника. Владо лапна още една шепа. Тя бутна пепелника към него и обхвана с ръце коленете му.

— Владко, извинявай, аз няма повече...

Царствена и величествена мечтаната жена тръгна към далечния и непостижим хоризонт.

— Владенце, не ми се сърди, аз просто искам да си поговорим... Дали оня ден не е станало нещо, а?

— Кой ден? — меланхолично попита Владо, завладян от безгранична тъга.

— Ами... онази вечер...

Красива, нежна и безпомощна, жената-мечта продължаваше да се отдалечава сред равнодушните гонещи се пясъци. Те всеки миг можеха да я погълнат, да я затрупат, да я задушат и да оставят от нея само едно сияние в сърцето на Владо.

— Владе...

— Какво да е станало?

— Ами... нещо...

— Какво бе?

Той толкова се ядоса, че чак я погледна. Спомни си, че правиха секс оня ден, изсумтя и пак се втренчи в телевизора.

Мариана го погали по бузата.

— И да е станало, какво от това? — озъби се той.

— Нищо, ама... Понеже нали си бяхме говорили сега да не забременявам, да си поживееме, млади сме... Нали, Владе?

— Няма ли най-после да се научиш да броиш до двайсет и осем!

— Владе, ама нали нищо... Владко, миличък, кажи ми, че нищо не е станало.

— Нищо не е станало.

— Абсолютно сигурен ли си?

— Абсолютно.

Жената-мечта се обърна изведнъж, сякаш беше чула глас или друг сигнал, достъпен само за нейните свършени сетива. Заслуша се, после затича обратно.

— Ти не можеш да бъдеш абсолютно сигурен — каза Мариана. — Никога няма сто процента сигурност... Това го пише в списанието...

— Разкарай се!

Прекрасните устни на жената-мечта се разтвориха в лъчезарна усмивка. Погледът ѝ се изпълни с надежда и се устреми напред, насам, към Владо. Стройното ѝ тяло се изпъна като струна, сякаш ще разчупи омразното стъкло, което ги разделя и да се спаси в прегръдките му от омразната пустиня.

Мариана взе дистанционното и изключи видеото.

— Защо го изключи? — сепна се Владо.

— Изключва ми се.

— На мен пък ми се гледа!

— Това изобщо не ме интересува.

Владо скочи, направи няколко разгневени крачки из хола и посегна към цигарите, но Мариана го изпревари, взе от масичката целия пакет и се зае да ги къса една по една.

— Аз за какво съм те довела тука? — каза тя. — Да гледаш видео ли?

Владо занемя. Няколко секунди я гледа втрещено, после седна обратно във фотьойла и каза:

— Я си гледай работата.

— Какво каза?

— Да ти промия ли ушите?

— Мисля, че си позволяваш прекалено много.

— Как така ти ще ми казваш дали ще гледам или няма да гледам?! Ти нямаш право...

— Имам — прекъсна го Мариана. — DVD — то го купиха МОИТЕ родители.

— Да не са го купували!

— Така ли?

— Точно така.

— Ами тогава защо искаш да гледаш?

— Притрябвало ми е попиканото ви DVD!

— Браво бе! Може би не ти е притрябвал и попикания НИ апартамент? Може би баща ми не трябваше да те назначава в попиканата СИ Агенция? Може би изобщо не трябваше да те измъквам от попиканото ти село...

— Нищо не ща! — скочи Владо. — Вече нищо не ща от вас! Не мога да ви понасям!

— Че какво толкоз сме ти направили?

— Всичко ми взехте!

— Какво толкова сме ти взели, бе? — изсмя се Мариана. — Какво си имал, че да ти го вземем?

Той се сви на канапето и скри лице в шепа. После вдигна глава и я погледна:

— Какво правя тука?

— Папкаш ни паричките — ухили се Мариана.

— Ако имах свои, веднага щях да се махна.

— Да, ама нямаш.

— Нямам... Моля ти се, остави ме да си гледам филма и няма да има проблем — примирително каза Владо.

— Няма да те оставя — поклати глава Мариана, — не искам да те оставя.

Владо се хвърли към нея и дръпна от ръцете ѝ дистанционното, но тя се изскубна и го хвърли в аквариума. Разхвърчаха се пръски, Владо бръкна между златните рибки, избърса потъналото дистанционно във фланелката си и натисна копчето, но телевизорът си остана тъмен и ням.

Мариана го прегърна откъм гърба, докосна с устни шията му и прошепна:

— Владенце, миличък... Не ми се сърди, моля те! ... Нали не си се сърдиш?

Тя плъзна ръка по косата му, но той се обърна, стисна до болка ръката ѝ над лакътя, изви я назад, почти прилепи лицето си до нейното и процеди:

— Ще давате и ще си траете! Гадове!

Той я пусна рязко и хукна през хола. Тя залитна, отхвъркна настрана, но се съвзе бързо и се спусна след него. Той изскочи на балкона и се прехвърли през парапета.

— Владо, спри се — каза Мариана.

Гласът ѝ беше равен и безизразен.

Владо се вкопчи във водосточната тръба, оттласна се и се понесе надолу.

— Владе! — чу той вика на Мариана. — Владенце, моля ти се недей...

Думите ѝ се пречупиха в ридание и заглъхнаха.

Владо скочи на тротоара, изтупа си дънките и вдигна поглед към звездното небе. Някъде там може би беше сребърната пустиня, където жената-мечта го чакаше да я спаси. Сигурно беше там. Не можеше да не бъде. За миг му се стори, че я вижда да протяга ръце към него. Направи крачка към нея, спъна се в бордюра и осъзна колко далече са звездите. Как ли се стига до тях, запита се Владо, сигурно с пари, с много пари. А той ги нямаше. Нямаше нищо освен хубостта и младостта си. Те бяха неговия лазерен пистолет. Не са се свършили жените, я! Има и хубави богати момичета, не дебели и със заешка устна като Мариана. Той обърна гръб на новата кооперация, където в мезонета хълцаше Мариана и тръгна към автобусната спирка. Ще спя на Централна гара, голямо чудо. А утре ще видим... Следващия път ще се продаде по-скъпо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.